

[Ole Vig Jensen.]

hæng med kommunernes øvrige opgaver i det forebyggende og opsøgende børne- og ungdomsarbejde.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at rammeloven skal sikre kommunerne større frihed ved skolelægeordningens tilrettelæggelse, så man sikrer den bedst mulige udnyttelse af de forhåndenværende ressourcer. Også det tiltaler mig. Jeg tror, at det åbner mulighed for en særlig indsats over for den gruppe børn, der omtales som risikobørn, og som vi må erkende i dag ikke i tilstrækkelig grad har samfundets bevågenhed.

I øvrigt kan jeg anbefale den indskrænkning af skolelægeordningen, som forslaget vil medføre ved, at det kun omfatter alle børn i den undervisningspligtige alder. Herved ophører den forskelsbehandling, som i øjeblikket finder sted, når elever, der vælger den boglige vej, er omfattet af en skolelægeordning helt op i gymnasiet, mens elever, som går ud i det praktiske erhverv, ikke er omfattet af en lignende ordning. I den forbindelse er det ønskeligt, at vi nærmere drøfter lovforslagets § 1, stk. 2, som giver mulighed for at fremsætte et tilbud. Det forekommer ikke umiddelbart tydeligt, hvordan det rent praktisk skal administreres, og om det måske overhovedet er ønskeligt. Men det er en af de ting, vi med rimelighed kan få klarret op i udvalget.

Der er ikke i lovforslaget nærmere angivet omfanget af den kommende ordning, men det fremgår af bemærkningerne, at man er indstillet på at følge skolelægeudvalgets betænkning, som foreslår 4 faste undersøgelser fra 1. til 7. klasse omfattende alle børn. Herudover forudsættes, at der bl. a. gennem et udbygget samarbejde med skolen sættes stærkere ind på at hjælpe de elever, der har behov for det. Ja, det er vel — jeg går ud fra, at indenrigsministeren er enig — lovforslagets væsentligste nyskabelse, at der bliver mulighed for denne intensiverede indsats. Det er i den forbindelse af betydning, at man påtænker at lade kommunernes social- og sundhedsudvalg forvalte ordningen, fordi andre kommunale instanser, der sorterer under samme udvalg, med fordel vil kunne inddrages i arbejdet. Jeg tænker på hjemmesygeplejen, familievejledningen, daginstitutioner og adskillige andre.

I bemærkningerne er der videre nedfældet nogle principielle synspunkter om mulighederne for at udnytte de eksisterende ressourcer bedst muligt, bl. a. ved ansættelse af fornøden sekretærbistand til skolelæge og sundhedsplejerske. Det synspunkt deler jeg også. Men omfanget af en sådan bistand må vurderes nøje i forhold til det antal elever, skolelægen skal føre tilsyn med. Det er i øvrigt ikke blot på dette ene område, man i dag inden for skolen gør sig lignende overvejelser med henblik på en fornuftig arbejdsdeling, og det er muligt, at disse administrative og kontorprægede opgaver skal løses i sammenhæng. Det bør vi drøfte i udvalget.

Spørgsmålet om den nødvendige koordinering af kommunernes skolelægevirkomhed på amtsplan er der ikke taget endelig stilling til. Dansk Skolelægeforening har henstillet, at der ansættes sådanne ledere på amtsplan, men indenrigsministeriet er betænkelig herved, og jeg deler ministeriets opfattelse. Det vil være rigtigt at afvente overvejelserne om embedslægevæsenets fremtidige ordning.

Endelig kan jeg tilslutte mig lovforslagets bestemmelse om, at alle skolesøgende børn samt alt personale, der er knyttet til skolerne, skal tuberkuloseundersøges og om nødvendigt calmettevaccineres.

Også bestemmelsen i § 5 om mulighederne for at etablere en kommunal skolelægeordning i samarbejde med flere kommuner er en nødvendig og i øvrigt udmærket bestemmelse.

Til sidst vil jeg gerne sige noget, som gælder lægesituationen i almindelighed i mange af vore kommuner, hvor der er en udvikling på vej, som forringer den offentlige service på sundhedsområdet. Det er overordentlig vanskeligt overhovedet af finde læger, der vil påtage sig tilsynsarbejdet i vore daginstitutioner, og det samme gælder i nogen grad også skolelægevirkomhed. Dette sammen med mangelen på praktiserende læger tegner i adskillige af vore kommuner et billede af den samlede sundhedstjeneste, som der kan være grund til særligt at have opmærksomheden henledt på med henblik på at løse opgaverne i sammenhæng. Jeg tænker her ikke så meget på kommunalt ansatte læger som på de udmærkede bestræbelser, der allerede er i gang flere steder i kommunerne, hvor man etablerer lægehuse.